

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIX. — Wydana i rozesłana dnia 12. sierpnia 1915.

Treść: (M 229.—233.) 229. Rozporządzenie, dotyczące preparatów, oznaczonych fałszywie jako środek żywności lub proszek do pieczenia. — 230. Rozporządzenie, którem uchyla się przepisy, dotyczące wyrabiania i wprowadzania w obrót mąki oraz ustanowienia cen maksymalnych dla zboża i mąki. — 231. Rozporządzenie, dotyczące wyrabiania i sprzedaży chleba i pieczywa. — 232. Rozporządzenie w sprawie założenia Centrali dla środków pastewnych. — 233. Rozporządzenie o zastosowywaniu postanowień II. części wojskowej ustawy karnej do jeńców wojennych.

229.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, rolnictwa i sprawiedliwości z dnia 6. sierpnia 1915,

dotyczące preparatów, oznaczonych fałszywie jako środek żywności lub proszek do pieczenia.

Na zasadzie § 7. ustawy z dnia 16. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 89 ex 1897, zakazuje się sprzedawania w sposób zarobkowy i trzymania na sprzedaż jako „środek żywności“, „proszek do pieczenia“ lub pod inną podobną nazwą mieszaniny artykułów żywności lub materiałów chemicznych, która co do swych części składowych i rodzaju swego składu nie posiada przymiotów, odpowiadających swej nazwie.

To rozporządzenie wchodzi zaraz w życie.

Hochenburger wlr. Heinold wlr.
Schuster wlr. Zenker wlr.

230.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 11. sierpnia 1915,

którem uchyla się przepisy, dotyczące wyrabiania i wprowadzania w obrót mąki, oraz ustanowienia cen maksymalnych dla zboża i mąki.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót mąki, rozporządzenie ministeryalne z dnia 2. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 92, którem zmienia się § 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót mąki,

rozporządzenie ministerialne z dnia 8. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 96, dotyczące mienienia kukurydzy i zniesienia cen najwyższych za kukurydżę i mąkę kukurydzianą,

rozporządzenie ministerialne z dnia 9. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 155, którem zmienia się rozporządzenie ministerialne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i puszczenia w obrót mąki,

rozporządzenie ministerialne z dnia 22. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 205, którem zmienia się rozporządzenie ministerialne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i wprowadzenia w obrót mąki,

rozporządzenie ministerialne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 325, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za zboże i mąkę, oraz

rozporządzenie ministerialne z dnia 21. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 347, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za owies, uchyla się.

Ustanowione tedy przez polityczne władze krajowe na podstawie § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 325, najwyższe ceny za zboże, jakoteż ogłoszone na ich podstawie najwyższe ceny za mąkę, tracą moc obowiązującą.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 15. sierpnia 1915.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

231.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 11. sierpnia 1915,

dotyczące wyrabiania i sprzedaży chleba i pieczywa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych wojną, co następuje:

§ 1.

Mąki pszennej do pieczywa i do gotowania nie można używać do wyrabiania chleba.

§ 2.

Polityczne władze krajowe winny ustanowić cenę sprzedaży, uwzględniając rodzaje mąki, używanej do wyrabiania, skład i wagę chleba oraz zachodzące stosunki.

§ 3.

Do wyrabiania drobnego pieczywa można używać tylko pszennej mąki na chleb lub jednolitej albo dowolnej mieszaniny tych gatunków mąki; wyrabianie każdego innego rodzaju drobnego pieczywa jest zakazane.

Polityczne władze krajowe winny ustanowić wagę, formę i cenę sprzedaży drobnego pieczywa i są upoważnione do ograniczenia wyrabiania drobnego pieczywa, czynienia go zależnym od szczególnych warunków lub całkowitego zakazania.

§ 4.

Sucharki, niezawierające cukru (sucharki na wodzie), wolno wyrabiać w sposób przemysłowy tylko za zezwoleniem politycznej władzy krajowej.

§ 5.

W przypadkach, zasługujących na całkiem wyjątkowe uwzględnienie, w szczególności odnośnie do wytwarzania chleba i pieczywa dla zakładów leczniczych, jakoteż dla celów dyetetycznych i religijnych, są polityczne władze krajowe uprawnione zezwolić na prośbę każdym razem z osobna, na wyjątki od przepisów §§ 1. i 3.

§ 6.

Przepisów §§ 1. i 3., ustęp 1., tego rozporządzenia należy przestrzegać także wówczas, gdy przynosi się do piekarni już przygotowane przez trzecią osobę ciasto na chleb lub pieczywo, celem wypieczenia.

§ 7.

Handlarzom i innym przekupniom wolno wprowadzać w obrót tylko taki chleb i takie pieczywo, pochodzące z krajów tutejszych, które odpowiada przepisom tego rozporządzenia.

§ 8.

Piekarze, handlarze i inni sprzedający chleb są obowiązani wydawać kupującym chleb także w pokrajanych kawałkach w każdej żądanej ilości.

§ 9.

Do wyrabiania w sposób przemysłowy wyrobów cukierniczych wszelkiego rodzaju, zawierających mąkę pszenną lub żytnią, można używać mąki pszennej lub żytniej tylko w takiej ilości, która nie przekracza 30 procent łącznej wagi ciasta.

Wyrabianie pieczywa, oznaczonego w poprzednim ustępie, jest dozwolone tylko w dwu dniach tygodnia. Naczelnik gminy ma ustanowić te dwa dni stosownie do zwyczajów miejscowych i podać je do publicznej wiadomości.

Do wyrabiania w sposób przemysłowy herbatników wolno używać mąki pszennej i żytniej tylko w takiej ilości, która nie przekracza 30 procent łącznej wagi ciasta.

Polityczne władze krajowe są upoważnione do zakazania wyrabiania w sposób przemysłowy towarów cukierniczych z ciasta francuskiego (płatkowanego) i ciasta drożdżowego, tudzież ograniczyć na pewien czas wyrabianie w sposób przemysłowy herbatników.

Za wyrabianie w sposób przemysłowy uważać należy każde wyrabianie w celu odpłatnego pozbywania osobom trzecim.

§ 10.

Wyroby piekarniane i cukierniane wolno wytwórcom i handlarzom tudzież w przemysłowych przedsiębiorstwach gospodnich i szynkarskich wszelkiego rodzaju wydawać gościom tylko na ich żądanie względnie zamówienie. Wystawianie na stołach tac z tymi wyrobami jakoteż obnoszenie na tacach celem wolnego ich wyboru jest zakazane.

§ 11.

Piekarze, cukiernicy, inne osoby, zajmujące się sprzedażą pieczywa, jakoteż przedsiębiorcy gospodni i szynkarscy wszelkiego rodzaju winni przybić odbitkę niniejszego rozporządzenia w swych ubikacjach sprzedaży i ruchu przedsiębiorstwa na miejscu dla każdego widocznem.

§ 12.

Polityczne władze pierwszej instancyi, jakoteż władze policyjne są uprawnione przedsiębrać każdego czasu przez swe organa lub przez ustanowionych specjalnie w tym celu i zaprzysiężonych na przestrzeganie tajemnic przedsiębiorstwa rzeczoznawców oględziny w ubikacjach, w których sprowadza się towary piekarskie, przechowywa je, wystawia się na sprzedaż lub pakuje, wglądać do zapisków przedsiębiorstwa i pobierać próbki do zbadania według własnego wyboru.

Przedsiębiorcy i ich zastępcy są obowiązani dawać organom urzędowym jakoteż rzeczoznawcom wszelkie wyjaśnienia, jakich oni tylko zażądataj.

Polityczne władze pierwszej instancyi, jakoteż władze policyjne, są uprawnione do powoływania do tych czynności urzędowych także organów straży skarbowej, policji dla środków żywności i policji targowej urzędów gminnych.

§ 13.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i przepisów, wydanych na jego zasadzie, o ile niema zastosowania odpowiedzialność karnosądowa, będą karaly władze polityczne pierwszej instancyi grzywnami do 5000 K lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec a zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacyi przemysłowej, można nadto odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do wytwarzania chleba i pieczywa administracyi woj-skowej.

§ 15.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w miejsce zmienionego rozporządzeniem z dnia 20. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 70, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 24. w dniu 15. sierpnia 1915.

Heinold wr.
Zenker wr.

Schuster wr.
Engel wr.

232.

Rozporządzenie Ministrów rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 11. sierpnia 1915,

w sprawie założenia Centrali dla środków pastewnych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, i z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Centrali dla środków pastewnych, założonej przez Ministra rolnictwa w celu zawodowego przeprowadzenia celowego zaopatrzenia w środki pastewne, powierza się:

1. przy zmianie §§ 9., 10., 11. i 12. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 203, wszystkie uprawnienia i zadania co do rozporządzania otrębami, przyznane tem rozporządzeniem Wojennemu zakładowi obrotu zbożem;

2. zastrzczone w §§ 17. i 20. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 210, Ministerstwu rolnictwa rozporządzanie makuchami (rzepakowymi i rzepichowymi);

3. sprzedaż tych zasobów zboża (pośladu, owsa, kukurydzy i jęczmienia), które stosownie do §§ 6. i 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 203, mogą być oddane do prywatnego użytku na karmę i zostaną wydane Centrali dla środków pastewnych Wojennego zakładu obrotu zbożem.

§ 2.

Centrala dla środków pastewnych obejmuje dalsze prowadzenie i załatwianie interesów istniejącej Centrali dla kukurydzy Ministerstwa rolnictwa.

§ 3.

Centrala dla środków pastewnych ma nadto wprowadzać w obrót inne środki pastewne, których zakupno i rozdzielenie zostanie jej polecone przez ogólne przepisy lub specjalne wskazówki Ministra rolnictwa.

Minister rolnictwa może powierzyć Centrali dla środków pastewnych jeszcze inne zadania, odnoszące się do obrotu innymi rolniczymi artykułami zapotrzebowania.

§ 4.

Centrala dla środków pastewnych podlega bezpośredniemu nadzorowi Ministra rolnictwa i jest obowiązana stosować się w całej swej działalności do jego zleceń.

Używa ona w swej pieczęci orla cesarskiego.

§ 5.

Centralę dla środków pastewnych zastępuje na zewnątrz naczelnik, ustanowiony przez Ministra rolnictwa.

Sprawowanie jej czynności należy prowadzić według zasad kupieckich i tak urządzić, by wydatki znalazły pokrycie we wpływających dochodach.

Centrala dla środków pastewnych może tedy w celu pokrycia swych wydatków na prowadzenie ruchu pobierać dodatki do ustanowionych najwyższych cen wprowadzonych przez nią w obrót środków pastewnych i innych artykułów zapotrzebowania, w wysokości podlegającej zatwierdzeniu Ministra rolnictwa.

§ 6.

Przy sprawowaniu nadzoru nad Centralą dla środków pastewnych używa Ministrowi rolnictwa pomocy rada przyboczna, złożona z obznajomionych ze szczególnymi stosunkami poszczególnych królestw i krajów fachowych osobistości z kół gospodarczych.

Członków rady przybocznej jak również jej przewodniczącego i jego zastępcę mianuje Minister rolnictwa.

Naczelnik Centrali dla środków pastewnych jest zarazem członkiem rady przybocznej.

Radę przyboczną zwołuje Minister rolnictwa w razie potrzeby. Ma ona oddawać opinię na poddane pod obradę przez Ministra rolnictwa lub przez przewodniczącego Centrali pytania, dotyczące ogólnego prowadzenia spraw Centrali oraz wogóle zaopatrywania w środki pastewne i może co do tych pytań przedkładać także samoistne wnioski.

Członkostwo w Radzie przybocznej jest urzędem honorowym.

Zamiejscowi członkowie Rady przybocznej otrzymują zwrot wydatków za jazdy i diety w tej samej wysokości, co członkowie rady rolniczej.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wr.

Schuster wr.

Zenker wr.

Engel wr.

233.

Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem rolnictwa z dnia 12. sierpnia 1915

o zastosowywaniu postanowień II. części woj-skowej ustawy karnej do jeńców wojennych.

Obydwa regulaminy, dotyczące praw i zwyczajów wojny lądowej, dołączone jako załączniki do obydwu, ratyfikowanych przez austriacko-węgierską Monarchię układów z dnia 29. lipca

1899 i z dnia 18. października 1907, Dz. u. p. Nr. 174 i 180 z roku 1913, postanawiają w artykule 8.: „Jeńcy wojenni podlegają ustawom, przepisom i rozkazom, obowiązującym w armii tego państwa, pod którego władzą się znajdują. Za wszelką niesubordynację można karać z odpowiednią surowością.“

W myśl tego postanowienia należy z przepisów II. części wojskowej ustawy karnej

drugą, trzecią i czwartą część główną,

dziwiątą część główną z wyjątkiem § 264.,

§§ 284. *a, b i c*, 285., 286. *e i f*, 287.,

288., 289. *a*, 290. i 292. dziesiątej

części głównej

zastosować do jeńców wojennych, postawionych pod straż wojska albo komend siły zbrojnej lub żandarmerji oraz zabranych na statki wojenne.

Gdy taki jeńiec wojenny dopuścił się współwiny lub innego współdziałania przy czynach karygodnych natury wojskowej, popełnionych przez osobę, należącą do siły zbrojnej lub do żandarmerji lub przez jeńca wojennego, wówczas należy zastosować doń postępowanie zamiast według §§ 314. do 317. wojskowej ustawy karnej, według postanowień ustawowych, istniejących dla poszczególnych zbrodni wojskowych, a o ile w nich niema osobnych przepisów co do współwiny lub innego współdziałania, według ogólnych przepisów, wydanych w §§ 11., 12., 14. i 17. wojskowej ustawy karnej.

Jako przełożonego (zwierzchnika) jeńców wojennych należy uważać także osobę wojskową siły zbrojnej nieprzyjacielskiej, której powierzone jest stanowisko przełożonego (zwierzchnika).

Georgi wlr.

